ALINA NELEGA

ÎN TRAFIC

Câştigătoare a concursului UNITER
Cea mai bună piesă românească a anului 2013

Concursul, Premiul şi editarea volumului se desfăşoară sub egida şi cu sprijinul CASEI REGALE A ROMÂNIEI

Sponsori:
Herlitz România SRL;
Pelikan;
DentalMed Luxury Dental Clinic – Furnizor al Casei Regale a României;
Fundaţia DentalMed

Editura UNITEXT

Coperta: DAN STANCIU
Redactor: ELENA POPESCU

© Editura UNITEXT, Bucureşti 2014

ISBN: 978-973-8129-62-7

Colecţia **PIESE NOI**
Seria **DRAMATURGI ROMÂNI**

ALINA NELEGA

TEATRU

ÎN TRAFIC

Editura UNITEXT
Bucureşti, 2014

PERSONAJE:

IULIA - 50 de ani
PIP - 25 de ani
IOANA - 45 de ani
CARMEN - 30 de ani
DANA - 35 de ani
LELO - 9 ani
NINA - 55 de ani

Heblu. Un foc de pistol. Lumina se ridică. Spațiul sugerează un sens giratoriu, cu o trecere de pietoni, mașini oprite, lume care s-a adunat. Undeva, un bărbat împușcat, al cărui corp ocupă - sau nu - un loc în scenă. Oricum, el există și la el se face referire permanent. Toate personajele sunt în scenă, în posturi diferite. Între scene, trecerile vor fi asigurate nu numai de calitatea luminii și/sau a sunetului, ci și de flash-urile care arată mișcările personajelor în diferite momente ale acțiunii.

Lumina scade, rămâne pe Iulia.

1. IULIA

Cu un pantof fără toc, desculță, răvășită.

Cred că ar trebui să-ți mulțumesc.
Mulțumesc!
Sunt un monstru.
Nu, nu sunt un monstru.
Mulțumesc!
Nici măcar nu știu cum te cheamă.
Dar îți mulțumesc.
Mulțumesc!

Bineînțeles că nu mi-am ales bine momentul. De treizeci de ani de când suntem căsătoriți, el îmi repetă aproape zilnic că nu știu să-mi aleg momentul. Pentru el, nu e niciodată momentul.

Așa că era totuna. Ales sau nu, era momentul meu. Se împlinesc treizeci de ani. Peste trei zile. Numai că în loc de aniversare, vom avea o-nmormântare. Mulțumesc! Și dac-o să ard în iad o veșnicie pentru ce simt acum, tot merită! Nu poate fi mai rău decât ultimii treizeci de ani.

Să-l simt în fiecare zi,
chiar dacă nu-l privesc,
să-l miros în fiecare zi,
chiar dacă nu-l ating,
să mă gândesc la el împotriva voinței mele,
de câteva ori pe zi,
să fac sex cu el
în medie de trei ori pe lună,
fără să mă gândesc la el.
La început de patru ori pe săptămână,
pe urmă de două ori,
pe urmă deloc.

După care din când în când,
o mai făceam din politețe,
fiindcă trebuie să menținem aparențele,
dacă-ntreabă cineva
la vreun chef cu prietenii,
la vreo petrecere mai deocheată.

Altfel, ce să zic,
viața noastră sexuală
a fost cu folos.

Avem patru copii.
CNP-ul lor începe cu unu,

și asta îi face să se simtă
superiori.
Au dreptate.
Nu poți pune nici o bază pe aritmetică -
în realitate
unu e mai mare decât doi.

Primul e ITist,
câștigă bine.
Lucrează zi și noapte,
mănâncă fast food,
bea numai Cola,
cafeaua e nocivă, zice el -
așa-i trebuie dacă vrea o carieră.
Celălalt e sales manager la o companie de telefonie mobilă,
îi place pornografia pe internet
și lucrează mai mult de-acasă,
din garsoniera lui cu vedere la zidul vecinului.
Al treilea are o afacere cu plante ornamentale,
și exotice -
petrece mult timp îngrijindu-le
așa că-l văd foarte rar.
Iar cel mai mic, mândria mea -
a fost întotdeauna deșteptul familiei -
construiește case în Canada
mergem la el în fiecare an,

separat -
un an eu,
un an el,
o călătorie lungă,
pe lumea cealaltă.

Și tot timpul ăsta îmi zic:
Mi-am făcut datoria.

Toată viața mea de până acum,
n-a fost decât o formă de datorie,
care e plătită,
cu vârf și îndesat, cu dobândă,
soțul meu, banca mea personală,
își cere ratele regulat,
rata „orice-arfisuntsoțultău",
rata „corpul tău nu-mi mai spune nimic"
rata „copiiisuntbineasta-itotceconteaza"
rata „și-așanueștibună denimic"
și mai ales rata zilnică
„te pleznescdacănu taci"
și rata săptămânală
„guracurvăiade-aici"
și rata lunară
„amcăzutdepescauncândpuneamperdelele"
și câteva rate serioase, anuale
„soțiadumneavoastrăasuferitunșoc"

sau
„nuvă faceți grijiv-
odămacasăîntreiziledarghipsuli-
lscoatempesteolună”

Toate ratele astea și încă altele
le-am plătit cu vârf și îndesat.

Și tot timpul ăsta, nu l-am înșelat decât o dată.
Alaltăieri.

Era foarte tânăr
și cam beat.
Voia să scoată niște bani
de la ATM-ul din holul băncii,
dar nu mai avea nimic în cont.
Și atunci și-a oferit serviciile.
Contra cost.
De ce nu, la urma urmelor,
era zi de leafă.
Și am făcut-o în toaleta angajaților.
Trebuia să sărbătoresc cumva,
era ziua când mi s-au terminat ratele.

Era momentul.

La volan nu poți lovi cu ambele mâini
și cu ambele picioare,
veneam de la lucru - el de la banca lui,
eu de la banca mea,
venim împreună de aproape treizeci de ani,

la început aveam o Dacie 1300,
apoi am avut o Dacie Solenza,
pe urmă ne-am luat un Logan
și acum avem un Duster - tot Dacie, bineînțeles,
de treizeci de ani mă aduce acasă de la lucru
el și numai el.
Ai spune că asta e dragoste.
Poate.

Dragostea e când ai grijă de ea
ca nu cumva să se oprească pe drum,
sa se distreze puțin
privind norii sau cerul
sau s-o agațe vreun bărbat,
fiindcă ea poate fi agățată
ca o haină-ntr-un cui
sau ca o cățea vagaboandă
cine-o găsește a lui e,
și eu eram a lui.

Veneam în tăcere
de treizeci de ani în fiecare zi,
veneam în tăcere absolută,
doar cuvintele lui printre dinți,
uite la cretinu' ăla cum iese,
dă-te-n mă-ta băi pulă,
na, și la ăsta cum a parcat,
ca-n grajd la mă-sa,
evident,
e o pizdă blondă la volan,
du-te, în morții mă-tii mai repede -
semnalizează, dobitoaco,
te caută moartea pe-acasă, moșule,
trage pe dreapta.
Dar azi a fost altfel,
azi i-am zis,
în plină oră de vârf,
când înjura mai abitir,
i-am zis așa, pur și simplu.

Te părăsesc.
Și el - nimic.
Te părăsesc, auzi?
Și el, ce dracu'
fă, du-te la coada cratiței
și claxonează lung.
Te părăsesc, îi mai spun o dată,

mult mai tare,
ca să acopăr urletelei ei,
care dă jos geamul și-i zice:
Te bag în mă-ta, idiotule,
cur cretin,
cine ți-a pus volanu-n mână?
TE PĂRĂSESC!!! urlu
și el pune frână, eu intru cu capu-n parbriz
iar el mă pleznește scurt, așa, într-o doară,
e multitasking -
după care bagă-n-tra doua,
taci, isterica dracu'
acu' ți-ai găsit?
Vaco, ești chioară?
Nu vezi că mi-ai tăiat drumul?
Eram în sens giratoriu.
Iar ea,
băi dacie, ciocu' mic și cască ochii
și el sugi pula,
și ea, ba tu, lăbarule,
și el, muisto, curvă,
tepărăsesctepărăsesctepărăsesctepărăsesc -
Și mie încă una, mai tare, peste gură,
sângele-mi țâșnește din buza de jos,
iar cea de sus mi se umflă
instantaneu.

Te părăsesc,
îi zic iar și iar, acuma cu greu,
tepărăsesctepărăsesctepărăsesc,
azi a fost ultima zi.
Și el oprește,
iar eu îngheț,
o să mă omoare, trebuie să fug
să chem poliția sau ceva -
numai că el coboară,
e roșu ca un rac,
ea are un SUV de două ori mai mare ca al nostru,
dar nu poate să treacă,
oprește și ea,
fix pe trecerea de pietoni.
Cineva țipă,
dar eu nu mai văd nimic,
de lacrimi
și înghit tot sângele ăla care-mi curge din buză,
cred că mi-am înghițit și un dinte,
ce contează,
ajută la digestie. Încerc să ies din mașină,
nu vreau decât să fug,
n-am să mai merg niciodată acasă,
niciodată, niciodată, niciodată,
să dea el explicații,
vecinilor, copiilor, prietenilor,

gata, s-a teminat.
O să stau aici pe marginea drumului,
o să fac stopul
spre oriunde,
undeva o să-mi găsesc și eu un loc,
unde nimeni nu mă cunoaște,
o să spăl vase, o să-ngrijesc copii,
o să fiu curvă,
de ce nu,
sunt obișnuită.
Numai să nu
să nu
să nu
să nu mă mai doară,
treizeci de ani dureroși,
fără ștrand, fără fuste scurte,
fără brațe goale.
Treizeci de ani de contemplat
cum trece culoarea pielii din vânăt în gălbui,
în bej
și pe urmă nimic nu se mai vede,
ca și când nu s-ar fi întâmplat.
Dar se întâmplă iar și iar,
cu metodă, nici o zi fără dureri,
vreau să vină ziua aia
să pun degetul, să apăs
și să nu mă doară.

El zgâlțâie portiera mașinii,
e neagră și mare, nichelată,
o izbește cu picioarele,
urlă - îmi amintesc cuvintele alea,
le-am auzit,
eu sunt aici,
dar el i le spune ei -
poate și ea e măritată cu el
iar eu nu știu nimic,
poate are mai multe neveste,
ca Barbă Albastră,
da, el e Barbă Albastră,
iar eu am ajuns, fără să-mi dau seama
la ușa camerei interzise.

Nu se uită la mine,
acum e momentul!
Dar ea - ea se uită.
Și vede sângele cum îmi curge pe rochie,
și cum mă ridic de jos fiindc-am călcat greșit
și mi-am rupt tocul,
la naiba cu pantofii ăștia,
pot fugi mai bine desculță.
Dar înainte de asta,
ea se uită,
se uită la mine.

Pentru prima oară după treizeci de ani,
mă vede cineva.

Am încetat oare să mai fiu invizibilă?

Și atunci aud împușcătura.
Îl nimerește în plină figură.

Nu mă căutați.

Sunt bine, sunt în camera lui Barbă Albastră.
Sărbătoresc.
Mi-am plătit toate datoriile.
Mulțumesc!

Flash cu personaje. Lumina crește pe Pip.

2. PIP

Cu un pistol.

I-am spus că urăsc armele
și atunci m-a dus în spatele casei.
Mi-a pus un pistol la tâmplă.
Simți frica? - m-a întrebat. N-ai vrea să fie în mâna ta?
După care m-a învățat să trag.
N-a fost deloc greu,
mult mai bine decât să joci biliard
pe dezbrăcatelea,
cu el,
în nopțile lungi când nu poate dormi,
și bea câte-o sticlă de Chivas - regal, nu de altul.
Lasă că pe urmă plânge în brațele mele
până spre dimineață.
Iar eu am aflat deja destul de multe
despre arta de a conduce.
Direct de la sursă.

Am aflat câte ordonanțe de guvern
se dau la schimb pentru o alianță,
cum se constuiește o autostradă,

cât valorează o mină de aur,
cu cât se vinde un combinat
chimic sau nu,
și-am mai aflat
cum funcționează un telefon,
dat în fapt de seară,
sau ce înseamnă cuvântul „protocol”:

înseamnă
mașini negre cu banchete de piele fină,
avioane personale cu stewardese sub 25 de ani,
case de serviciu cu șaptezeci de camere,
fete sumar îmbrăcate, câte două pe cameră,
și mai înseamnă
cisterne de vin deversate în burți,
și sute de cadavre prăjindu-se pe pajiște,
în lumina lunii,
cadavre de mistreți,
de iepuri
de căprioare, toate trase în țeapă,
că de-aia i se și spune prin anumite cercuri -
Vlad - deși pe el altfel îl cheamă,
nu vă spun cum,
e secret. Secret de stat.

A, din privirile voastre îmi dau seama
că pentru voi „protocol” înseamnă cu totul altceva.

Înseamnă interogarea zilnică
a contului de salar,
planificarea hăiniţelor pentru copii:
o să-ţi iau când îţi vine rândul,
şi să nu mai aud un cuvânt despre jocul ăla pe computer,
computerul strică mintea.
Şi oricum,
ţi-am mai zis: o să-l primeşti de ziua ta
sau de Crăciun,
de la bunicu-tău.
Înseamnă
economii pentru un concediu ieftin
în Bulgaria,
sau pe la mănăstiri în Moldova.
Şi mai înseamnă
neputinţa de a-ţi lua o casă mai mare,
cardul de cumpărături pe datorie,
rata la maşină,
rata la casă,
rata la împrumutul pentru nevoi personale,
ţii minte, l-am făcut când l-am născut pe Răducu,

am stat o săptămână
la spitalul ăla particular de lângă maternitate -
am vrut ce e mai bun atunci,
recoltare de celule stem
și doctori care să nu ia șpagă,
asistente care să aibă grijă de tine,
să nu te umilească,
așa că am luat împrumutul ăla,
a fost bine,
am avut medicamente,
am avut rezerva mea,
n-am suferit,
m-am simțit om.
Dar totul se plătește.
Și o să plătesc săptămâna aia
până merge copilul la școală.

Vedeți că știu?
Am informațiile mele.

Protocol mai înseamnă
săptămâna de lucru de 70 de ore,
apăsarea și ușurarea,
când se fac reduceri de posturi,
restructurări, remanieri.

Să te întrebi mâine cum va fi,
ce idei o să-i vină
șefei de protocol?

Șefă de protocol - asta da,
e o funcție importantă.
Cum vi se pare,
uitându-vă la mine,
ce credeți, oare am meritat
să fiu numită șefa lui de protocol,
numai pentru că-i sunt alături mereu,
înțeleg greutățile în care se zbate țara
și mă zbat și eu la fel ca ea.

Așa că o s-o iau din loc acum,
mă scuzați că nu mai pot sta de vorbă
mă cheamă treburi importante,
de protocol,
și-am să mă urc în mașină,
în Infinity-ul ăla drăguț care stă degeaba
și cam blochează circulația.
Nu-i așa că-i frumușel,
cu toate chichițele alea nichelate,
să-l vezi pe dinăuntru!
El mi l-a cumpărat. Într-un week-end
când n-am ajuns la timp la ședință,
la Sinaia -

m-a oprit poliția pentru viteză -
aveam o broscuță și încercam să mă furișez
pe sub radar,
dar n-a mers.
Până le-am explicat cine sunt,
și de ce mă grăbesc,
s-a dus o oră.
Și el zice, dă-o-n mă-sa, măi Pip - asta-s eu,
Petronela Ioana Popescu,
pe scurt Pip -
zice: uite cheile, de-acuma gata,
asta e mașina ta,
sub 175 la oră să n-o lași,
și când te chem,
să nu mă mai ții să te-aștept.
Vezi numai să nu faci vreun accident
că dup-aia iar avem de lucru,
ca atunci când fiu-meu a lovit-o pe fetița aia
fix pe trecerea de pietoni
când ieșea de la școală,
mamă ce tevatură au făcut părinții -
e doar un copil, voi sunteți tineri,
mai puteți avea altul,
dar ei nu și nu.
Să plătească, urla aia,
să plătească, să nu scape,
dar când li s-au oferit bani,

au urlat și mai tare,
au amenințat,
au făcut un circ...
Păi nu e frumos,
oameni care nu știu ce vor,
nici nu mă mir că votează cum votează.
Norocul a fost că
femeia aia era isterică de tot,
ucigașule, ucigașule, urla,
au și internat-o la nebuni,
nu și-a mai revenit niciodată.
Păi se poate una ca asta?
Să nu-ți poți ține firea,
să nu te poți controla,
să te ia emoțiile pe sus?

Pe urmă pe bărbat l-am rezolvat,
l-am scos din depresie rapid,
cu o tehnică pe care-o știu
de când lucram independent,
nu eram funcționar public,
cu o puștoaică, una Neluța,
o bombă cu efect maxim,
nu-i rezistă nimeni.

Mie nu mi se-ntâmplă așa ceva,
eu nu fac accidente,

am însă pretenţia să fiu respectată,
să am prioritate,
fiindcă umblu cu treabă,
nu merg la cumpărături
şi nu mă plimb aiurea la şosea.

Şi, mai ales, fără violenţă.
Fără cuvinte urâte,
înjurături sau jigniri,
la asta sunt foarte sensibilă,
n-am auzit în viaţa mea atâtea cuvinte din alea,
la un loc,
spuse toate odată.
Zbiera ca un câine castrat,
modulat şi gâjâit,
recunosc urletul,
am stat o vreme la o prietenă, medic veterinar,
chiar lângă adăpostul de câini.
Îi auzeam cum plâng
după testiculele pierdute,
anestezicul e scump,
se termină repede,
şi e mai simplu fără,
şi-aşa sunt câini vagabozi,
dacă se prăpădesc, nimeni nu-i de vină.

Numai că ăla nu era castrat,
jur,
avea o nevastă lângă el,
numai nevastă putea fi,
recunosc şi asta,
după felul în care-şi ţine capul,
niciodată ridicat,
uşor aplecat spre dreapta,
ferindu-se.

Am văzut-o, i-am văzut frica,
am recunoscut-o.
Văd tot felul de frici, câte zece pe zi.

Am văzut şi frica lui.
O văd în fiecare dimineaţă,
o ascult noaptea,
din camera noastră de protocol,
unde dorm fără ca el să ştie,
e mereu încuiată,
nimeni n-are voie să intre,
fiindcă se aude tot ce se întâmplă în dormitorul lui,
dar eu
în fiecare noapte îi ascult respiraţia,
şi stăm aşa, nopţi în şir, perete-n perete,

îi ascult respirația, ascult ce vorbește prin somn,
ascult ce-și spune
când se trezește și crede că nu-l aude nimeni,
că nu-l vede nimeni,
dar eu trebuie să-l văd, nu?

Trebuie să știu tot ce se-ntâmplă cu el,
sunt șefa lui doar,
șefa lui de protocol.

Nu mă are decât pe mine.
Și pe ea.

Eu și frica
suntem prietenele lui,
el o numește Putere,
dar ea are un nume secret,
mai lung,
mai complicat

o cheamă
frica să te privești,
cea care sparge oglinzile,

o cheamă
frica să te întrebi,
cea care tipărește manuale,

o cheamă
frica să gândești,
cea care votează legi,

și o mai cheamă
frica să primești,
cea care te face să lovești,
și frica de dragoste,
care te face să urăști,
și mai ales o cheamă
frica de viață,
cea care te face să trăiești.

Suntem cele mai bune prietene,
noi două,
și trebuie să fim cu el tot timpul,
eu - acolo pentru orice, gata la orice,
ea - indestructibilă,
adâncă și dulce,
ucigătoare.

I-am spus că nu-mi plac armele,
mai ales armele de foc,
urăsc violența.
Dar frica lui mi-a pus pistolul în torpedou.
L-am găsit din greșeală,
îmi căutam telefonul mobil,

cel de pe care-l sun pe el,
un telefon sigur,
nu poate fi urmărit,
nu lasă urme,
e doar pentru el.

Voiam să-l sun,
să-i spun că întârzii.
dar m-am descurcat singură,
trebuia să-l opresc,
mă ținea în loc.

Iar eu trebuie să ajung undeva,
întotdeauna trebuie să ajung undeva,
uite, mă sună,
cred că știe deja ce s-a-ntâmplat
și e supărat că mi-a trebuit atâta timp să rezolv problema,
mulțumesc pentru conversație,
de mult n-am mai stat de vorbă cu cineva,
dar acum trebuie să plec urgent,
doar știți bine,
nu-i place să aștepte.

Flash cu personaje. Demarează în trombă. Lumina scade.

3. IOANA

În lumină, brusc. Scapă o plasă grea. Rămâne ca atare.

Dobitoaca dracului! Era să-mi sară inima din loc!
Dacă mă călca?!
Inconştiento!
Era blondă, aşa-i? Ştiu. Blondele astea...
Nu poţi trece strada fără să te claxoneze vreuna.
Pe ăla ea l-a călcat?
Doamne iartă-mă!
Bine c-am scăpat!
Şi pleacă aşa, pur şi simplu?
Unde-i poliţia, unde-i salvarea?
Şi omu' ăla mort în intersecţie - să-l ajute cineva!
Poate voi, că eu n-am de gând să mă apropii.
Uite în ce hal sunt, mi-a spart toate ouăle!

Of, Doamne, şi-acuma ce?
Am destulă treabă şi fără asta.

Adio, tanti Virginica,
tortul preferat al maică-mii,

pe care-l făcea la fiecare ocazie și mai ales de ziua mea -
azi e ziua ei și voiam să-i fac tortul ăla,
e scump dar merită:
are cremă de ciocolată
și blatul cel mai bun din lume.
Trebuie doar două sute cincizeci de grame de nucă pisată,
pe astea le am, mi-au rămas de la Crăciun
făină cât cuprinde, un pachet de unt - e în geantă,
mi l-a pus fata aia de la casă într-o punguță,
să nu mi se topească peste hârtiile de la notar -
și zece ouă.

Bine că ouăle s-au dus,
iar noi am rămas fără desert,
la masa festivă.
Atâta m-am străduit de tare -
pentru toate felurile alea de mâncare,
aperitive și felurile mai complicate,
nu varză a la Cluj
salată de vinete
și murături cu friptură,
cum face tot omu' -
nu, ei vor feluri din alea complicate,
ca la televizor:
pastete de brânzeturi,

somon umplut,
rață cu portocale,
sos de avocado,
tort de ciocolată.

Numai că ouă nu mai am.
Nu mai am nici timp să cumpăr altele.
Și o să comand un tort de undeva.
La ce să mă mai chinui?

Doamne-ți mulțumesc, azi se termină!
să plece odată toți
să nu-i mai văd.
De o săptămână gătesc, frec și fac ordine,
mi-am luat liber de la lucru,
noroc că șeful e de treabă,
m-a învoit fără prea multă zarvă,
dar și eu:
am făcut ore suplimentare,
am predat bilanțul,
am făcut statele de plată,
am dus toate documentele la bancă,
totul e în ordine,
pot să-mi iau zilele libere?
Acum, la mijlocul anului?
Da, acum, e parastasul de 7 ani al maică-mii
și, în sfârșit - am reușit!

Am vândut casa.

O casă veche, dar locul e bun,
e chiar în mijlocul satului,
lângă biserică,
peste drum de şcoală.
Am vândut-o bine,
unei vecine - e cu trei ani mai mare decât fiică-mea,
dar deja e măritată, are şi o fetiţă de vreo patru ani,
tare dulce.
Porca miseria, zice,
da' scump o daţi!
E stabilită în Italia,
Marco al ei e îndrăgostit de ţuica noastră,
ce *grappa*, pruna e sfântă - râde el ca un *mascalzone*,
o fi mafiot, că altfel de unde au atâţia bani?
E casa mamei îi spun,
casa unde veneam în fiecare săptămână
de la internat,
unde am copilărit,
unde mi-am petrecut vacanţele,
eu şi fraţii mei, copiii mei,
copiii lor,
dar vrem s-o vindem,

că avem credite la bancă
și copii de ținut în facultate.
Vă rog, n-o dărâmați.
Vă rog.
Sigur, zice ea, o păstrăm
așa cum e, cu obloanele astea,
arată ca un fel de casă toscană,
mai urâtă -
oricum în față construim alta, cu zece camere,
și mansardă,
două garaje,
încălzire centrală
dărâmăm gardul și poarta,
tăiem copacii ăștia pitici,
și-așa dau mere acre,
pavăm curtea
facem o fântână arteziană,
cu lebede
și punem interfon și alarmă
conectată direct în biroul primarului.

Așa că am vândut-o,
e pe mâini bune.

Și au venit toți: frații, verii, cumnatele,
verișoarele și nepoții,
la ultima masă.

Au venit de peste tot, din toată lumea.
N-au ridicat un deget.
Frate-meu din Germania,
a apărut îmbrăcat la patru ace,
într-un costum Hugo Boss,
să vezi, dragă, cum se mai plimba prin curte
cu mâinile în buzunare -
și dădea ordine.
Soră-mea din New York
a apărut mai târziu,
ea e bolnavă săraca,
are diabet,
se mișcă greu,
stă rău și cu memoria,
ce poți să-i ceri?
Nepoții s-au dus prin livadă,
fetele plângeau,
se îmbrățișau, se uitau la fotografii,
Marion cea mică a soră-mii nici nu prea știe românește,
Karina și Kurt în schimb nici atât,
dar vorbesc toți engleza,
la perfecție.

Și Luci, secretara șefului, zice, deșteaptă, cum e ea -
păi ce, cumnatele nu te-ajută?

M-ajută pe naiba,
una nici măcar n-a venit,
cealaltă face din când în când
câte o criză de rinichi
și se zgribulește toată ziua,
pe celalaltă
nici nu vreau s-o văd,
surdă și leneșă, îi trebuie o zi
ca să facă un pireu de cartofi.
Mai bine mă lipsesc!

Uită-te la tine, zice Puiu,
bărbatu-meu,
ești o mână de om,
tu ai făcut tot,
și la notar te-ai dus singură,
ai făcut rezervările la masă -
că o dată tot am mâncat la restaurant,
dumininca,
după slujba de la biserică.
Tu ai făcut absolut tot,
tot, tot...

Eu am fost cea mai apropiată de ea,
am ținut-o în brațe când s-a sfârșit,
i-am ales sicriul
hainele cu care-au băgat-o-n pământ,

m-am întors după aceea în casă,
am stat acolo până dimineaţă,
singură,
ca într-o cameră de tortură,
aşteptând să se lumineze de ziuă.
Am plâns, pe urmă n-am mai plâns,
am strigat, pe urmă n-am mai strigat.
Ce puteam să fac -
să cer ajutor?
Cine-ar fi venit?
Eram singură,
pentru prima oară în viaţă,
nu mai era nimeni cu mine,
decât mila şi frica,
două căţele flămânde care scurmau prin colţuri
şi se băteau pe orice lucruşor din casa aia.
Pe cerceii şi medalionul de aur,
pe inelul de logodnă,
pe serviciul de masă de 12 persoane
de Alba Iulia,
pe mobila gen Biedermayer,
şi
pe balansoarul de salcie,
făcut de tata din salcia aia mare de la cotul râului,
unde pescuiam vara şi ne scăldam.

Iar eu stăteam acolo
și nu puteam să mă gândesc decât
la furculița lui bunicu'.
Unde-o fi furculița aia?
A mâncat toată viața cu ea,
era de inox,
și-a adus-o de pe front,
din al doilea război mondial.
La noi în sat
a fost prima furculiță,
se perinda lumea să se mire,
o apucau cu mâna și încercau să vadă cum funcționează,
pe urmă bunica și mama au vrut s-o pună în vitrină,
lângă porțelanuri,
dar bunicu' a luat-o și a mâncat cu ea
în continuare,
deși nu mai era pe front.
E bun și războiul la ceva,
râdea el,
și bunica: măi omule,
d'apoi ție-ți place la război,
dă-o-n șui de furculiță,
arunc-o să n-o mai văd.
Dar el râdea și nu voia s-o dea,
o purta agățată ca un fel de breloc,
la pantaloni,

nu mergea nicăieri fără ea,
mai degrabă s-ar fi despărţit de bunica
decât de furculiţa aia.

I-a lăsat-o lui tata,
a scos-o de sub pernă,
pe patul de moarte -
dar când s-a dus tata,
frate-meu n-a vrut-o
că au apărut furculiţele
pentru toată lumea
şi am primit toţi,
ba am primit şi cuţite,
să nu ducem mâncarea la gură cu mâna,
să nu ne murdărim degetele,
aşa că frate-meu n-a mai vrut furculiţa aia,
aşa îndoită, strâmbă,
lasă că o vreau eu,
dar nu mi-au dat-o,
era o furculiţă de război,
iar fetele nu merg la război.
Nu-i mai trebuia nimănui,
iar mama a continuat să mănânce cu mâna,
mai ales când credea că n-o vede nimeni,
era plăcerea ei,
şi furculiţa a fost aruncată într-un sertar
cu lucruri nefolositoare.

Am căutat-o toată noaptea aia,
până în zori,
dar n-am găsit-o.

Am căutat-o și acum,
am răscolit trecutul,
împreună cu cei optsprezece membri
ai familiei mele plecate,
am căutat-o împreună cu fiica mea,
care-a venit din Spania pentru ocazia asta,
locuiește în Barcelona,
scrie scenarii de telenovele,
se pricepe, le urmărea de când era copilă,
pe urmă a învățat spaniola,
o vorbește mai bine decât româna,
aici n-a vrut-o nimeni,
da' acolo au plăcut-o,
e fericită,
acolo -
a venit cu prietenul ei,
un băiat cuminte, liniștit - nu face nazuri la mâncare,
toți trei am căutat furculița aia,
pe urmă au mai venit și alții
râdeau, cercetau,
se opreau, lăcrimau, se despărțeau, se întâlneau, povesteau,

și ce m-am gândit atunci,
ia să fac eu o masă mare,
pentru toată lumea,
ultima masă,
așa cum îi plăcea mamei să ne vadă pe toți,
la ziua ei de naștere,
cu zece feluri de mâncare,
antreuri,
și la sfârșit tortul ăla,
tanti Virginica,
și în timpul mesei
poate iese la iveală furculița aia.

Dar acuma, gata,
mi-a deschis ochii aia
cu mașina ei de fițe,
bine că nu m-a călcat,
cumva nimic nu mai are rost,
gata, s-a dus furculița.
Las-o să se ducă!

Arunc undeva plasa asta cu ouă sparte,
și-o să iau și eu un taxi,
nu mai pierd vremea,
merg direct la notar,
să semnăm actele,
după care ne strângem toți la noi la apartament,

o să comand nişte pizza de la colţ,
patronul e italian, o fac bună,
şi se mănâncă cu mâna.

Mama e moartă şi-aşa.
Proast-am fost că am făcut şi cât am făcut.

Dar să ştiţi că
pe ăla n-am de gând să-l înmormântez eu.
Chiar nimeni nu se găseşte să-i dea o mână de ajutor?
E singur, singur de tot -
Măcar e mort de-a binelea?

Nu e nici un doctor pe-aici?
Totuşi... e om şi ăla...
Eu nu m-apropii, n-am chef de probleme - dar poate un medic -
ei sunt plătiţi pentru asta,
e meseria lor, nu?
Nici un medic pe-aici...?

Lumina scade pe ea. Din sală, intră (sau nu) în spaţiul de joc - Carmen. Îşi aprinde o ţigară.

4. CARMEN

Medic, fumează.

E mort. Nu vedeți?

Și chiar dacă n-ar fi, nu mă ating de el.
Am ieșit doar să fumez o țigară și mă întorc.
Mă așteaptă pacienții, unii așteaptă de trei-patru zile.

N-aveți cum să mă convingeți.
Dacă e mort, nu e treaba mea.
Și dacă-i viu, nici atât.
Chemați SMURD-ul.
Ce dacă e blocată circulația, să vină cu elicopterul.

Iar dacă mai mișcă, să vină să-i facă asistenta o programare,
poate-l văd peste trei-patru săptămâni.

Habar n-am de ce a fost împușcat, dar pun pariu că nu degeaba. Ar fi cazul să mai credem și în Pronia cerească sau cine-o fi fost aia în care credeau grecii. Parcele. Sau Furiile.

E mort, se vede bine chiar de-aici.
Nu trebuie să fii medic ca să-ți dai seama.

Și să nu aud de jurământul lui Hipocrate -
cine mai crede azi în jurăminte
inventate acum trei mii de ani de vreun pădurar naturist,
care trăia într-o țară caldă, se hrănea cu rădăcini
și n-avea nevoie de casă, mașină, haine fashion?

Să nu aveți cumva impresia că vă datorez ceva.

Cunoști vreun mecanic care-ți repară gratis mașina?
Avocatul oare lucrează gratis?
Știi vreun programator care lucrează pro bono,
vreun meseriaș care-ți spune la telefon
cum să-ți repari singur frigiderul
sau televizorul?
Oare există vreun preot care-ți înmormântează gratis
părintele sau iubita?

De ce atunci toată lumea așteaptă ca medicul să sară în ajutor

la orice vaiet cât de mic,
să asculte toate istoriile suferinţelor omeneşti,
fără să crâcnească,
asemenea unui sac fără fund în care arunci orice fel de gunoaie,
să-şi otrăvească creierul cu durerile pacienţilor,
să găsească remedii, soluţii,
să ştie tot, să facă tot?

De o vreme încoace nu mai spun nimănui că sunt medic,
la petreceri sau când ies cu prietenii în oraş,
ca să nu înceapă să mi se confeseze te miri cine,
să-mi spună ce suferinţe au,
să-mi arate cele mai intime părţi ale lor,
ca nişte cerşetori arătându-ţi trupurile lor deformate, bolnave,
cu vocea rugătoare şi privirea de animal bătut.

Nu vreau să aflu
cum îi doare capul când se schimbă vremea,
cum îi arde stomacul după chefuri,
şi doamna doctor, ce să iau ca să-mi treacă hemoroizii?
Dar sughiţul, dar ameţeala asta când mă ridic din pat,
urina mi-e verzuie,

mă dor încheieturile,
mi se umflă picioarele,
am crampe când mănânc,
cum să fac ca să mă însămânțez artificial,
puteți să-mi spuneți unde se face o liposucțiune,
vă rog găuriți urechile fetiței mele de șase luni,
să iau sau să nu iau xanax,
pot să beau bere cu tetraciclină?
Vitamina C e nocivă?

Dar uneori imaginația
îmi joacă feste,
vorbesc cu un tip care-mi place
și încep să-i văd mușchiul orbicular,
mușchiul buccinator,
mușchiul procerus,
după care cobor privirea
spre pectoralis major,
coraco-brahialul,
biceps, triceps, rotundul pronator,
marele dorsal,
subscapularul,
marele dințat și chiar mai jos,
spre pelvis și mușchiul iliac,
și mai jos,
și mă trezesc că număr mușchi, oase, țesuturi,

și nu mă mai gândesc deloc la ce vorbesc,
nu mai văd oameni,
doar mușchi, oase, țesuturi,
organe, fluide,
carne.

Nu, nu mai vreau să fiu medic decât la cabinet,
în rest
spun că sunt actriță
și-atunci toată lumea vorbește cu mine despre teatru
sau cărți
sau filme.
Ce bine, nimeni nu mă pune să diagnostichez
jocuri rafinate
subtilități poetice
nici viziuni regizorale
nu mă întreabă nimeni dacă dicția, gestica, postura,
sunt corecte sau mai pot fi îmbunătățite,
sunt specialistă în emoții,
dar nimeni nu vrea să știe dacă emoțiile îi sunt bolnave,
poate virusate,
pline de bube roșii
sau de mici pete negre-verzui.

Dac-ar vrea, le-aș putea spune că au
sentimente și emoții periculoase,
care se răspândesc în lume
cu viteza unui virus mortal.
Fără să știm
ne contaminăm unii de la alții,
direct -
dar și prin
alte mijloace: de comunicare, de exemplu -
literatură, film, teatru, televiziune.
Astfel se răspândesc cele mai cumplite boli,
care ucid în masă,
ne distrug și ne lasă goi, săraci, sterpi:
epidemiile de indiferență,
valurile de suficiență, lăcomia iradiantă,
autodiscriminarea cronică,
invidia acută,
mica iubire pernicioasă, roz, dulce și plină de rahat,
care se sparge cu plescăituri mici,
când e atinsă,
care nu rezistă la nici o izbitură,
e fragilă.

Dar cel mai rapid dintre toate,
cel care te lasă fără putere,
te ucide încet și te anihilează complet,

mai rău ca scleroza în plăci,
mai dureros decât cancerul în stadiul IV,
mai contagios decât gripa,
cel care poluează toate relațiile umane,
care intoxică tot ce mișcă,
e herpesul milei.

Trebuie să te ferești,
să te izolezi,
să nu te atingi de celălalt,
să nu respiri același aer cu el
sau cu ea -
să nu cumva să simți milă,
fiindcă în clipa ceea te-a luat.
Să n-ai milă de bătrâni,
de copii sau de femei gravide,
fără milă să tratezi toate aceste corpuri,
nimic altceva decât corpuri,
care se agită,
se străduiesc, promit, regretă,
se reculeg, se avântă,
lucrează, dansează, fac sex, se reproduc,
nasc, urinează, defecă, vomită,
merg la școală, fac politică,
luptă în războaie, greve și fac descoperiri
epocale,

se dau de ceasul morții,
ca să trăiască.

Mila e o perversitate,
bună pentru telenovele,
la biserică sau la parastas,
dar aici, în intersecție,
mila n-are ce căuta,
așa cum n-are ce căuta în medicină,
decât poate în medicina veterinară.

Așa că ăla, dacă nu e mort, cu-atât mai rău pentru el.

Iar mie mi s-a terminat pauza de fumat.

Dispare. Flash. Intră Dana.

5. DANA

Vorbește la handsfree.

Dana. Da, eu te-am sunat. Ți l-am lăsat pe birou, acolo sub mapă. Da. Rămâne pe săptămâna viitoare. Ciao... Ce? Bine, bine. Câte? Nu, nu exagerezi. Ok, și pentru el. Hai, pa! *(Răspunde)* Dana. Da, eu. Sunt pe drum, Corina. Sunt prinsă în trafic. Da, e nebunie aici. Nu știu, s-au împușcat unii. Nu, nu glumesc. Nu, promit, nu întârzii. Am avut ceva urgent, DA, Corina. Ți-am spus că nu întârzii. Bine, nu poți avea încredere în mine. Da, e la mine. Și documentația, da. Până la zece la sută. E mult, știu. Dar asta e piața. ok. Bine, am zis bine - mai citește-l o dată. Cum vrei tu. *(Pauză lungă, dă din cap și bea dintr-o cană de cafea)* Lasă atunci, îl discutăm pe drum. Imediat, nu ți-am spus? *(Pauză, bea)* Ce să beau, cafea, sunt la volan, ți-am zis! Bine, intră și plimbă-te prin duty-free. Ok. Vezi să nu! Hai, că apar! Pa!

(Închide. În handsfree)

Hey, Axel. Sorry, I was talking to... it doesn't matter. I look forward too. Oh, Axel... are you trying to... hm, youknowwhat me? Ha-ha-ha... of course, a joke. Ok, now - seriously: is there anything I can do you for? Ha-ha! Absolutely. Tonight? Dinner? I don't know… no, tell me. *YOU* tell me. Hold on a minute. *(Schimbă linia)*

Da, Corina. Cum n-ai ce face? A, te plictisești? Păi... du-te la Victoria's Secret și cumpără-mi un set de lenjeria din aia, știi tu. Pe negru, mie. Ia-ți și ție unul. Așa, de kiki. Bine, hai – distrează-te puțin că vin și eu acu'. Hai, pa. *(În handsfree.)*

Yes. Yes… Let me check my program. Yep. Great. Let's do that. See you there. Sure, bye. *(Tăcere. Bea din cafea. Oftează. Apel.)*

Dana. Aha. Da. Sigur că da, păi acolo merg. Cum? Nu, nu… totul e under control, stai liniștit. Da, știu. Da. ȘTIU. ... serios?!*(Pauză)* Da, beau cafea. Cum adică, îmbunătățită? Nu, e neagră pur și simplu, fără zahăr. Da, am făcut exercițiile alea de yoga. Da, bunico... !!! Le fac zilnic. Nu. Crede-mă, nu! Îmi controlez frica. Mi-o controlez foarte bine. Sunt ok, auzi?

Te rog, nu mă mai ține, că o să pierd avionul, o să pierd proiectul. Da, Corina e deja acolo. Are până și lenjeria potrivită pentru proiectul ăsta. Axel ăla o place, l-am văzut cum se uită la ea. Toți executivii se uită așa la ea, *nice piece of ass.* Scuze, da, știu că nu le ai cu engleza. Înseamnă că e o bucățică bună. Da, foarte bună. *(Pauză)* Ești drăguț. Hai lasă. Lasă... *(Se răstește)* Nu, ȘTII BINE că e o bucățică bună. Hai, nu mai fă pe inocentul. *(Bea.)* Te rog, nu-mi insulta inteligența. *(Pauză)* Tu chiar vrei să avem discuția asta acum? *(Pauză)* La telefon? *(Pauză)* Nu, nu te acuz. Știi ce, hai s-o lăsăm baltă. *(Pauză)* Ascultă, sunt în trafic, blocată și o să pierd avionul dacă mă mai ții mult. (*Pauză)* Da, ai dreptate, nu tu mă ții, oricum nu pot s-o iau din loc. *(Bea)* Bine, să vorbim atunci. *(Pauză)* Știu. Știu pur și simplu. *(Pauză)* De data trecută când am pierdut avionul. Nu ți-am spus... pentru că nu ți-am spus. Oricum, tu credeai că sunt la Londra, la adunarea aia a executivilor. Dar n-am putut să plec. N-a fost numai frica de avion. Era ziua mea. Mă gândeam, nu-i nici o tragedie, mă întorc acasă și el o să se bucure. Dar tu nu erai acasă, știi? Erai la țară, în căsuța noastră, numai tu cu mușcatele

elveţiene şi felinarele de grădină. Credeam eu. Nu sunt sarcastică. Lasă-mă şi pe mine să mă manifest, ce naiba? (*Pauză, scoate din poşetă o sticlă plată, bea)* Mai eşti acolo? Bine. Aşa că m-am dus acolo, să-ţi fac o surpriză. N-ai ştiut, aşa-i? *(Bea)* Nu e alcool, de câte ori să-ţi spun! Ce vrei, telefon cu fiolă? *(Pauză)* Nu, EU nu te verificam, voiam să-ţi fac o surpriză. Da, exact acum trei luni. Uite că-ţi spun acum! Imaginează-ţi cine a avut surpriza - bag maşina în garaj, cât de încet pot şi dau să intru în bucătărie, noroc cu geamul ăla mic şi noroc că m-am uitat înainte de a intra. Mi se părea mie că aud nişte sunete mai neobişnuite – îmi zic, doar nu şi-o trage bărbatu-meu cu bucătăreasa, ha-ha! - şi nu, nu era bucătăreasa, era Corina. Peste resturile cinei, nişte sandvişuri nenorocite, nici măcar n-aţi avut decenţa să comandaţi o pizza sau ceva. Stai aşa, că mă sună cineva. *(Schimbă linia.)*

Dana. Şi acuma-mi spui? Îţi dai seama că nu am de ales. Ok. Da, înţeleg. Bine, lasă c-o rezolvăm noi cumva. Trimite-le pe mail. Da, ştiu. Ştiu, ţi-am spus că ştiu. Nu, stai liniştit, mă descurc eu. Ok. Ok. BINE. Cristina ştie?

Nu? Deci ți-am spus să stai liniștit. Zău, pierd avionul. Cred că nu mai plec de-aici azi. Ascultă, cred c-o să las mașina aici, poți să faci ceva pentru mine? ok, mersi... Să-mi trimiți o mașină pe Revoluției.Da, acolo - fostul Lenin, lângă spital, că merg pe jos până-n stație - și trimite pe cineva s-o ia pe asta de-aici? La sensul ăla giratoriu de la Ambasador. Pe partea cealaltă.Ok, te sun când ajung. Și o să fie bine. ok. Și eu. See ya. *(Închide)*

Mai ești acolo? Bine, spun mai departe. *(Bea)* Așa… și… ea era foarte bună. Se văicărea mișto, ca-n filmele alea xxl și își tot scotea câte-o bucățică de salam, câte-un castravecior, câte-o feliuță de lămâie de pe unde apuca - și-așa am putut să văd cât de bine arăta fetița, nici o celulită, pielea întinsă, ioc grăsime pe burtă, sânii fermi și chiar era o plăcere să vezi ce bine se mișcă. Era frumoasă, cu pulpele ei bronzate și șoldurile înguste și lenjeria aia de la Victoria's secret. *(Pauză)* Bineînțeles că spun adevărul, ți se pare că mint? *(Bea)* Da. Probabil. Scuză-mă o - o secundă*... (Schimbă linia)*

Da, Corina. Da. Apă de gură, gumă de mestecat, vitamina C intravenos și o cafea tare. Dorin îmi trimite o mașină. În... cinci minute. Acolo, da. Da. Mă străduiesc să nu întârzii, după cum auzi. Mai ai și alte întrebări? Corina, ce naiba, vin imediat! *(Pauză)* Cum? Și tu știai de asta? Ți-a scăpat... Bine, o rezolvăm noi. Da, știu, Corina! Fă ce ți-am zis. Ok, hai - și eu. *(Schimbă)*

Da. Ce ziceam? *(Pauză)* Așa. Păi ce era să mai fac, am scos iar mașina din garaj și m-am întors la aeroport, fiindcă acolo este un solar nonstop, masaj și fitness și am băgat la endorfine toată noaptea. Pe urmă, când am venit de la „Londra" ți-am adus un whisky cică din duty-free și tu ai fost foarte drăguț. De-atunci Corina vine cu mine în toate delegațiile. Cred că-ți dai seama, nu? Așa că n-am chef de surprize, nu pot să pierd avionul ăsta. *(Pauză)* Sigur, acuma eu sunt aia perversă. Da, am băut - și ce dacă? Nu eram la volan. Știi bine că fac crize de anxietate în avion. *(Pauză)* Nu, serios... ? Ești un măgar. *(Respiră.)* Uite ce e, am rău de avion. Nu sunt alcoolică, sunt doar stresată. Stai așa. *(Schimbă linia. Pauză, bea, oftează.*

Nu vorbește, evident avea nevoie de o pauză în conversație.)

Scuze, era prietena ta Corina pe linia cealaltă. Nu sunt sarcastică. Ce tot ai? Ziceam și eu. Nu, lasă, nu te strădui. Sigur, și eu cred că e un subiect tâmpit. Nu e cazul să mai discutăm. Nu, nu m-am supărat, de ce să mă supăr? Și ție la fel. Hai, pa! Am, am... bine, te pup, hai... ! Da, știu. Și eu pe tine. *(Pauză, bea. În handsfree.)*

Dana. Hey... sure, I'll get it. Anything else? No, everything is fine. I'll be there. Sure, look forward to. We'll have a great night. Bye, Axel. Take care. *(schimbă linia)* Dana. Da, Corina, păi du-te. Ai luat tot? Și facturi? Bineînțeles, se decontează. Nici o problemă. La ofertă? Bravo! Auzi, dacă n-ai ce face, sună-l și tu încă o dată pe Dorin, să nu uite să trimită pe cineva să ia Fordul meu de-aici, să nu mi-o ridice ăștia după ce se reia circulația. Lasă că ajung și eu în zece minute. Dacă nu, mai este unul peste vreo două ore. Te descurci tu, nici o grijă. Hai, că vin. Hai, pa, că mă sună, cred că-i șoferul. *(Schimbă)*

Dana. Cum adică n-ai putut opri? Ai trecut pur și simplu pe-acolo fără să oprești? Nu eram acolo? Păi bineînțeles că nu eram, că doar n-am aripi! Nu pot să cred... Ce poliție?! Dă-o dracului de poliție – plătesc eu amenda. Întoarce-te acum! Hai, că poți! Faci prima la dreapta și... Da. Da.Cum nu poți? Ok. ok, nu strig, scuze. Scu-ze. Ok. Ai ajuns la colț? Stai acolo. Cum nu poți? Pornește avaria. Să te claxoneze, ce? Bine, și? Oprește pur și simplu și așteaptă-mă! Și ce dacă – plătesc eu amenda, nu ți-am spus? Așteaptă-mă acolo când îți spun! Așteaptă-mă până vin! Sunt pe drum. Sunt pe drum.

Lumina scade și crește în avanscenă, pe Lelo.

6. LELO

O cățea.

Nu vreau decât să trec strada.
Ce mare lucru?
Dar ăla stă în mijlocul drumului
și semafoarele nu mai funcționează,
iar eu nu pot trece strada singură
înconjurată de atâtea priviri,
și mă întreb
care dintre voi o să dea primul cu piatra?

Nu vreau decât să ajung pe partea cealaltă.

Pentru asta trebuie să-mi croiesc drum
să mă apropii.
De voi.

Care din voi o să mă spânzure de urechi,
o să mă atârne cu picioarele în jos,
o să-mi bage cuțitul în burtă,
o să mă lovească cu piciorul,
o să urle marș de-aici potaie, jigodie, maidanezo,
o să mă izbească de asfalt,

cu bucurie,
o să mă înfăşoare în sârmă ghimpată
şi o să mă atârne de un copac,
să mor urlând tot mai încet,
scheunând ca puii pe care mi i-aţi înecat,
sufocat,
nişte pui orbi,
care nici să plângă nu pot,
i-aţi aruncat în gropi şi i-aţi acoperit cu pământ,
pentru că taţii lor nu erau de rasă,
pentru că mama lor nu era de rasă.
Şi fiindcă ne-am născut maidanezi,
meritǎm să fim eutanasiaţi.

Noi câinii recunoaştem vreo patru sute de cuvinte:
Mergem afară?
Fii cuminte -
hai la masă -
vrei?
Jos, jos când am spus,
şezi,
culcat,
bravo,
dragă, drăguţule, frumosule,
minunatule,
Nu, am spus NU.

Hai aici.
Şi mai recunoaştem câteva:
bunătate, blândeţe, umanitate,
legal, moral.
Compasiune.

Dar oamenii - oamenii sunt complicaţi,
ei nu recunosc cuvintele astea,
când ne strâng în adăposturi LEGAL,
când ne împuşcă, ne otrăvesc şi ne înfometează
MORAL
şi când ne ard apoi în crematorii,
numesc asta
EUTHANASIA.

Asta da, asta sună familiar,
Nu-i aşa că recunoaşteţi cuvântul?
Mii de câini flâmânzi,
scheletici, ucişi din COMPASIUNE
şi arşi.

Iar cei care sunt prinşi hoinărind de capul lor,
fără *ausweiss*,
sunt ucişi pe loc de oameni de bine,
care vor doar ca strada să fie curată.

Şi după ce-o să terminaţi cu câinii fără stăpân,

cu metișii, cu maidanezii, o să treceți la câinii cu stăpân.
Care fug de-acasă sau se pierd.
Chiar dacă ei, câinii cu stăpân, sunt în general rase pure.
Selectate genetic. *Ariane*, ca să zic așa.
Păziți-vă câinii - sau, mai bine, dacă ei se îmbolnăvesc
sau îmbătrânesc și ajung o povară,
dați-le drumul pe stradă.
Poliția publică a ecarisajului,
va face curat în țara asta.

Și după ce-o să scăpați de câini, vor urma cerșetorii.
Și ei sunt tot un fel de câini fără stăpân.
Plini de boli, fără membre, ce șmecheri!
apelează la COMPASIUNEA voastră.
Cred ei că au drepturi.
Ce, ei sunt oameni?
Nu - sunt mai răi decât câinii.

Arătați-le voi ce înseamnă COMPASIUNE.
Dați-le voi UMANITATE.
Adunați-i în adăposturi, castrați-i și puneți-i să muncească.
Fiindcă de-aia sunt săraci, fiindcă sunt proști.

Nu muncesc.
Trebuie educaţi, de la mic la mare, femei-bărbaţi.
Câinii să muncească.
Şi dacă nu se dau pe brazdă, asta e.
Voi aţi încercat.
Pasul doi e să faceţi odată curăţenie în ţara asta.
Să aveţi linişte să vă beţi cafeaua pe o terasă,
să nu vină câinii de puradei să vă ceară fisa la supermarket,
să nu mai vedeţi mizerie prin parcuri.
Spre binele public.

Pe urmă, veţi trece la ţigani.
Ce Rromi, cine se cred, mâine-poimâine o să vrea să li se spună vikingi.
Când de fapt ei nu sunt decât câini.
Câini care au scăpat de tot din lesă şi umblă prin Europa de capul lor
şi se dau români,
ce impertinenţi,
ei care nu se trag din Decebal şi Traian,
se trag din câini.
Din ăia care viermuiesc pe malurile Gangelui.
Că de înmulţit se înmulţesc. Exact ca şi câinii.
Câini analfabeţi, nu ascultă de reguli,

nu se lasă dresaţi de societate,
nu au stăpân, sunt periculoşi, fură,
se aciuează prin preajma caselor voastre,
scormonesc prin gunoaie.
Câini periculoşi.
Câini.

Şi dacă n-a ieşit încă legea în Parlament,
nu contează, o să iasă, ascultaţi la mine.
Şi o să aveţi voie şi voi să omorâţi câini,
tot felul de câini.
De exemplu, câinii-homosexuali, câinii pui - cu malformaţii,
câinii - depresivi.
Tot câini şi ei.

Ştiţi ce? Vreau totuşi să vă spun un secret.
Din toate speciile pământului, nici una nu seamănă mai bine cu omul decât câinele.
Nici o altă specie nu e atât de promiscuă.
Nu iartă atât de uşor, nu se întoarce la cel care l-a lovit,
nu fuge de-acasă ca să se-ntoarcă acasă,
nu mănâncă atât de mult rahat
cu atât de multă plăcere,
nu şi-o trage pe unde apucă
şi cu cine apucă,

după care se rostogolește cu picioarele în sus
nevinovat, gata de joacă.
Nici o altă specie pe lumea asta
nu e atât de bună prietenă cu omul,
nici o altă specie nu e atât de afectuoasă,
de drăgălașă, de mincinoasă.

Dar omul nu seamănă cu câinele.
Omul seamănă cu lupul.

Nu vreau decât să trec strada.
Care din voi mă va eutanasia?

Lumina crește, se ridică ușor și în sală.

7. NINA

Poliţistă.

Poate cineva să spună exact ce s-a întâmplat aici?
Dumneavoastră?
N-aţi văzut nimic?
Eraţi aici când s-a întâmplat?
Nu ştiţi?
Ce maşină conducea?
În ce direcţie a luat-o tipul?

Ar fi bine să deschidă măcar unul gura. Victima era cu cineva în maşină? Aia e maşina lui, da? Dusteru' ăla albastru cu motorul pornit pe care-l ridică băieţii acuma, da? Vă rog să mă înţelegeţi, vă cer să fiţi sinceri şi să-mi spuneţi tot ce ştiţi, e vorba de o anchetă serioasă aici.

Trebuie să găsesc măcar un martor,
s-a primit la secţie un telefon
anonim,
de undeva de la un birou,
cineva a sunat şi-a zis,
faceţi curăţenie,
constataţi şi pe urmă,
să se intre în normal,

traficul e oprit de o oră,
dar camerele de la semafor nu arată nimic,
azi nu funcţionează,
ca de obicei.
Trimiteți-o pe Nina,
a zis șeful distrat,
șeful cel mare -
noi avem chestii serioase de făcut,
ia să meargă ea,
și-așa nu putem să-i dăm nimic de lucru.
Nici la circulaţie nu e bună,
a zis celălalt șef,
mai mititel,
o săptămână cât a dirijat ea traficul,
au fost mai multe tamponări decât într-un an.
Nu sunt eu de vină, zic -
toţi bărbaţii ăia rămâneau cu ochii la mine,
chiar şi unele femei.

Femeile nu sunt bune,
zice șeful,
șeful cel mare -
nici în armată,
nici în poliţie,
și totuși, ce ciudat, ce interesant, acum primim
tot mai multe locuri la academie,
e decizie de sus,
trebuie să faci ceva și cu ele,
săracele.

Cât sunt tinere
le mai trimitem pe teren,
întotdeauna însoțite de un bărbat,
care le spune ce să facă,
unde să se uite,
unde să parcheze,
ce să scrie,
întotdeauna el e mai mare în grad -
până la urmă e bine,
în felul ăsta
am creat locuri de muncă în plus,
ofițeri care să umble cu femeile noastre,
ca să aibă și ele o satisfacție:
să se joace de-a poliția.

Păi și-atunci,
de ce mă trimiteți pe mine
la o crimă?
De ce să nu stau la birou ca până acum,
să mă dovedesc folositoare
făcând hârțogărie,
ca un fel de secretară
sau la arhivă
sau prin școli,
să le explic tinerilor cum e cu delincvența juvenilă?

La prevenţie, la educaţie - undeva unde să nu greşesc,
iar greşelile să nu aibă consecinţe,
fiindcă prevenţia nu valorează doi bani,
şi cine mai crede azi în educaţie?

Pentru că nu e vorba despre o crimă aici,
zice şeful,
şeful cel mare,
fetiţo, am auzit că eşti ambiţioasă,
vrei să faci o carieră,
ascultă la mine atunci
n-ai tu treabă,
te duci să constaţi,
vine medicina legală, ia victima,
chemăm familia,
e vorba de un accident,
mortal,
cu părăsirea locului faptei.
Nu ştim cine,
nu ştim cum,
nu ştim de ce,
nu avem motiv carevasăzică,
aşa că incidentul e clasat.
Gata, fuguţa şi constată rapid,
hai fă dosarul,
că e muncă de trei zile
şi plânge masa!

Cum așa, cineva a fost împușcat,
a fost o crimă -
ei, ce să spun! a fost o greșeală,
un accident de circulație,
fiindcă s-a întâmplat în timp ce se circula,
să nu te mai aud că spui „crimă”
ce crimă - de unde crimă?
Te uiți prea mult la televizor,
la filmele alea americane,
cu femei sexy cu pistoale,
care conduc o armată de bărbați -
cine poate să creadă una ca asta?

E o meserie dură, fetițo,
aici miroase a transpirație,
a picioare nespălate și a spermă,
noi nu ne jucăm aici,
fato,
noi nu umblăm cu mânuși,
și mai ales
la noi nu-i America.
La noi fetele dacă sunt polițiste,
sunt folosite cel mult la brigada antidrog,
când organizăm câte-un flagrant,
le îmbrăcăm în fuste scurte,
le dăm cu parfumuri de-alea confiscate,
și ne place să le vedem fără uniforme,
mânca-le-ar tata,

că frumoase mai sunt câte unele.
Le mai folosim pe la moravuri,
când vrem să pescuim câte un peşte mai măricel,
şi ele lucrează sub acoperire.

Şi să-ţi mai spun ceva,
zice şeful,
dacă e vreunul care încearcă,
măcar unul care îndrăzneşte,
să insinueze că o femeie a tras,
cu vreun pistol oarecare,
înregistrat sau nu ca armă de foc,
să-i râzi în nas,
şi să-l inviţi să dea o declaraţie,
să spună exact cum arăta fata aia,
marca, numărul şi culoarea maşinii,
tipul de armă,
şi dacă greşeşte ceva înseamnă că încearcă să
inducă în eroare autoritatea,
se pedepseşte cu închisoare de la 3 la 5 ani.

Aşa că vă întreb
pe bune,
a văzut cineva ceva?
A tras cineva cu vreo armă
sau a fost un accident de circulaţie,
tipul a ieşit din maşină,

poate avea probleme cardiace sau ceva
și s-a prăbușit în plin sens giratoriu,
unde a fost accidentat
mortal.
Mai mult ca sigur că așa a fost,
dar dacă știe cineva mai bine, să spună acum.

Dacă nu, vă rog semnați aici -
am scris totul exact cum s-a-ntâmplat.

Și-acum circulați, vă rog!
Nu mai aveți de ce sta aici.
Nici măcar nu aveți ce povesti - presa o să-nflorească tot,
o să spună verzi și uscate,
dar voi ați văzut: nimic special,
un fapt de viață, un simplu fapt de viață,
despre ce altceva să vorbim,
despre ce altceva să scriem?

Fluieră, dă drumul circulației.

SFÂRȘIT

apariţie: aprilie 2014

Editura UNITEXT
Str. George Enescu nr. 2-4
010305 Bucureşti
Tel.: 021 315 36 36,
021 313 42 78, 021 311 32 14
Fax: 021 312 09 13
E-mail: unitext@uniter.ro

Tipărit la **S.C. OPEN PRINT S.R.L.**
Str. C. Caracaş nr. 33
Sector 1, Bucureşti
Tel./Fax: 021 222 92 24
E-mail: open.print@clicknet.ro